

Sygn. akt: III AUa 657/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSA Mirosław Godlewski

Protokolant: stażysta Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2012 r. w Łodzi

sprawy **R. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o podjęcie wypłaty emerytury,

na skutek apelacji R. R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku

z dnia 7 lutego 2012 r., sygn. akt: VI U 1460/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 657/12

UZASADNIENIE

R. R. w dniu 21 listopada 2011 r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 27 października 2011 r. wstrzymującej odwołującej wypłatę emerytury. Zaskarżając powyższą decyzję w całości, wniosła o jej zmianę i podjęcie wypłaty świadczenia. W uzasadnieniu podała, że zmiana zasad wypłat emerytur narusza zasadę praw nabytych oraz ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez niego prawa.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że R. R. na podstawie decyzji ZUS z dnia 25 maja 2007 r. uzyskała prawo do emerytury na podstawie art. 29 w zw. z art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 maja 2007 r. Jednocześnie organ rentowy zawiesił prawo do świadczeń z uwagi na kontynuowanie przez uprawnioną zatrudnienia. W dacie przyznania świadczenia oraz obecnie odwołująca pozostawała i pozostaje w stosunku pracy ze Starostwem Powiatowym w P.. Decyzją z dnia 30 stycznia 2009 r. ZUS w związku z uchyleniem art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, na wniosek odwołującej podjął wypłatę emerytury od dnia 1 stycznia 2009 r.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Wskazał, że zgodnie z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Na mocy przepisu przejściowego - art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy w brzmieniu znowelizowanym stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. W rozpoznawanej sprawie odwołująca nabyła prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. i nadal pozostaje w zatrudnieniu na podstawie stosunku pracy ze Starostwem Powiatowym w P.. Ubezpieczona nie rozwiązała do dnia 30 września 2011 r. stosunku pracy, a tym samym Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z cytowanym wyżej przepisami słusznie wstrzymał wypłatę świadczenia począwszy od dnia 1 października 2011 r. Sąd wskazał dalej, że nie można mówić w sprawie o naruszeniu zasady ochrony praw nabytych. Decyzja ZUS nie pozbawia bowiem ubezpieczonej samego prawa do emerytury, a jedynie zawiesza wypłatę wynikających z tego prawa świadczeń. Nie ingeruje ona w samo prawo do świadczenia, lecz zawiesza jego realizację do momentu spełnienia przez odwołującą dodatkowej przesłanki, którą jest rozwiązanie stosunku pracy. Kształtowanie tych przesłanek należy natomiast do uprawnień ustawodawcy.

W apelacji od wyroku ubezpieczona podniosła zarzut naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, **w szczególności** art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, polegającej na naruszeniu konstytucyjnych zasad ochrony praw ubezpieczonego słusznie przez niego nabytych oraz ochrony zaufania jednostki do Państwa i do stanowionego przez niego prawa, w zakresie dotyczącym nabycia przez niego prawa do emerytury i uzyskiwania świadczeń emerytalnych bez przerywania dotychczasowego zatrudnienia.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie o wznowieniu wypłaty mi emerytury od miesiąca, w którym wstrzymano jej wypłatę.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zarzuty apelacji sprowadzają się do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie w sprawie na niekonstytucyjnym przepisie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) i art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2010 r., Nr 257, poz. 1726).

W tym zakresie Sąd Apelacyjny poczynił następujące spostrzeżenia. Kwestię konstytucyjności wskazanych przez skarżącą przepisów badał Trybunał Konstytucyjny i wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., o sygn. akt: K 2/12, orzekł, że art. 28 cytowanej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jednakże orzeczenie to nie zmienia sytuacji ubezpieczonej. Jest tak gdyż, rozstrzygnięcie Trybunału nie znajduje zastosowania do skarżącej, zważywszy, że prawo do emerytury nabyła ona w dniu 25 maja 2007 r., a więc w stanie prawnym, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, będący w swej treści odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 103a ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez

względem na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z powyższego wynika, że w reżimie prawnym, w którym R. R. nabyła prawo do świadczenia emerytalnego, nie było możliwości pobierania tegoż świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, dlatego też emerytura skarżącej została zawieszona, a jej wypłatę podjęto dopiero w styczniu 2009 r., w związku z uchycieniem przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W przedmiocie zaś zgodności z Konstytucją przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 r. do 7 stycznia 2009 r., na podstawie którego zawieszono wnioskodawczyni prawo do emerytury w 2008 r. wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. SK 45/04 (OTK –A 2006, nr 2, poz. 15) Trybunał uznał, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją, nie narusza zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych, czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniego *vacatio legis*. Trybunał uznał tym samym, że ustawodawca ma prawo uzależnić podjęcie wypłaty emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, a rozwiązanie to, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie narusza zasady równości. W uzasadnieniu wskazał, że do ustawodawcy należy precyzyjne określenie kryteriów nabycia i korzystania z prawa do emerytury. Ma on przy tym szeroki zakres swobody pod warunkiem poszanowania istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. Wobec przedstawionej istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego, Konstytucja nie zawiera nakazu zagwarantowania świadczeń emerytalnych osobom kontynuującym działalność zawodową. W tym kontekście rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą stanowi cechę istotną, uzasadniającą efektywne korzystanie z prawa do świadczeń emerytalnych. Osoby, które postanowiły nie rozwiązywać stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, nie mają wspólnej cechy istotnej z punktu widzenia realizacji prawa do emerytury.

Konkludując, skarżąca nie może powoływać się na zasadę ochrony praw nabytych i nie działania prawa wstecz, gdyż nabyła prawo do emerytury w reżimie prawnym ukształtowanym przez treść 5rt. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, uniemożliwiającym pobieranie świadczenia emerytalnego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, którego konstytucyjność była przez Trybunał badana, Nie dotyczy jej zaś wspomniany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. Tym samym zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w jej przypadku nie znajduje potwierdzenia.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny na podstawie 5rt. 385 k.p.c. oddalił apelację R. R., jako bezzasadną.